

Cua de piano

Amb les entrades gairebé exhaurides, l'actor i humorista Pep Plaza i la Big Band Jazz Maresme van presentar l'espectacle Jazz som aquí. Ho van poder fer després que pocs minuts abans de l'hora prevista per iniciar la funció, arribés la furgoneta que portava el piano que havia de tocar el pianista-director de la banda. Baixar-lo, pujar-lo fins a l'escenari, afinar-lo, sonoritzar-lo... heus aquí el motiu de la cua que s'havia format al carrer. Una cua que vint-i-quatre hores abans, potser, hauria hagut de suportar la pluja i el vent de la llevantada que aquell vespre ja anava de baixa. Un cop a dins i amb tothom assegut, en Pep Plaza va demanar disculpes pel retard (no n'era el responsable). Va agrair al conductor de la furgoneta el ral·li que havia hagut de fer per arribar i al personal de sala, la professionalitat per mantenir la calma. I va començar l'espectacle. Com va explicar l'humorista, la culminació d'un hat-trick al Teatre de Blanes que s'havia iniciat a la primavera, amb motiu del festival de cinema. Quaranta-vuit hores més tard i en la mateixa franja horària, feia un doblat televisiu amb la solvent i versemblant imitació que fa de Pedro Sánchez. Al Polònia de TV3 i a l'especial de Cap d'Any El juego del camelar d'en José Mota a TV1. A Blanes, el Jazz som aquí va propiciar un passeig per temes de reconeguts cantants (Llach, Serrat, Nat King Cole, Miguel Ríos...) als que Plaza va imitar amb humor i solvència (també com a vocalista). La Big Band, després d'un començament dubitatiu va sonar prou bé i, finalment tot i el retard, el piano va aportar el plus que li cal a qualsevol formació jazzística per esdevenir genuïna. De pianos n'hi ha de molts tipus: digitals, acústics, de paret, d'un quart de cua, de mitja cua, de cua sencera... Llogar-ne un de mitja cua, per exemple, pot costar prop de mil euros. Depèn de la marca i els quilòmetres de transport. Només que se'n lloguin set o vuit cada any per a diferents actes o concerts en els quals s'utilitzin, suposen unes despeses que s'acostarien als set o vuit mil euros. Si ho multipliquem per vint que són, més o menys, els anys que fa que es va inaugurar el Teatre de Blanes, la xifra donaria per haver-ne comprat un, fins i tot de qualitat remarcable i de cua sencera. Faria temps que els blanencs tindriem piano de cua i l'altre dia ens hauríem estalviat fer una cua de piano. No cabria als migrats espais laterals de l'escenari, però, el vestíbul és prou ampli per aixoplugar-lo i qui sap si per acollir propostes de petit format. Fer cua per un piano no deixa de tenir, però, un punt frívol, elitista. Encara més quan em venen al cap tantes altres cues (de refugiats, de fam, de desesperació...) com veiem, sovint, als mitjans de comunicació. Malgrat tot, amb piano o sense, blanencs, selvatans i amables lectors en general, us desitjo un bon any personal, musical i cultural.

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/opinio/2026/01/04/cua-piano-125344788.html>